

Ser civilitzat

Vosaltres no sabeu res de mi, a menys que hàgiu llegit *Les aventures de Tom Sawyer*. Aquest llibre va ser escrit pel senyor Mark Twain, i gairebé tot el que hi va explicar és veritat, malgrat que va variar algunes coses, però això no té cap importància. Mai no he conegut ningú que no menteixi algun cop, excepte la tia Polly —la tia d'en Tom—, o la viuda Douglas o potser la Mary.

Aquest llibre acaba així: en Tom i jo vam trobar els diners que els lladres havien amagat a la cova i ens vam fer rics. Vam rebre sis mil dòlars¹ cada un... Aleshores, el jutge Thatcher els va posar al banc a interès i ens rendien un dòlar al dia a cada un durant tot l'any. Eren tants diners, que un no sabia què fer-ne.

La viuda Douglas em va adoptar com a fill i es va proposar civilitzar-me, però viure a la casa era d'allò més dur, ja que

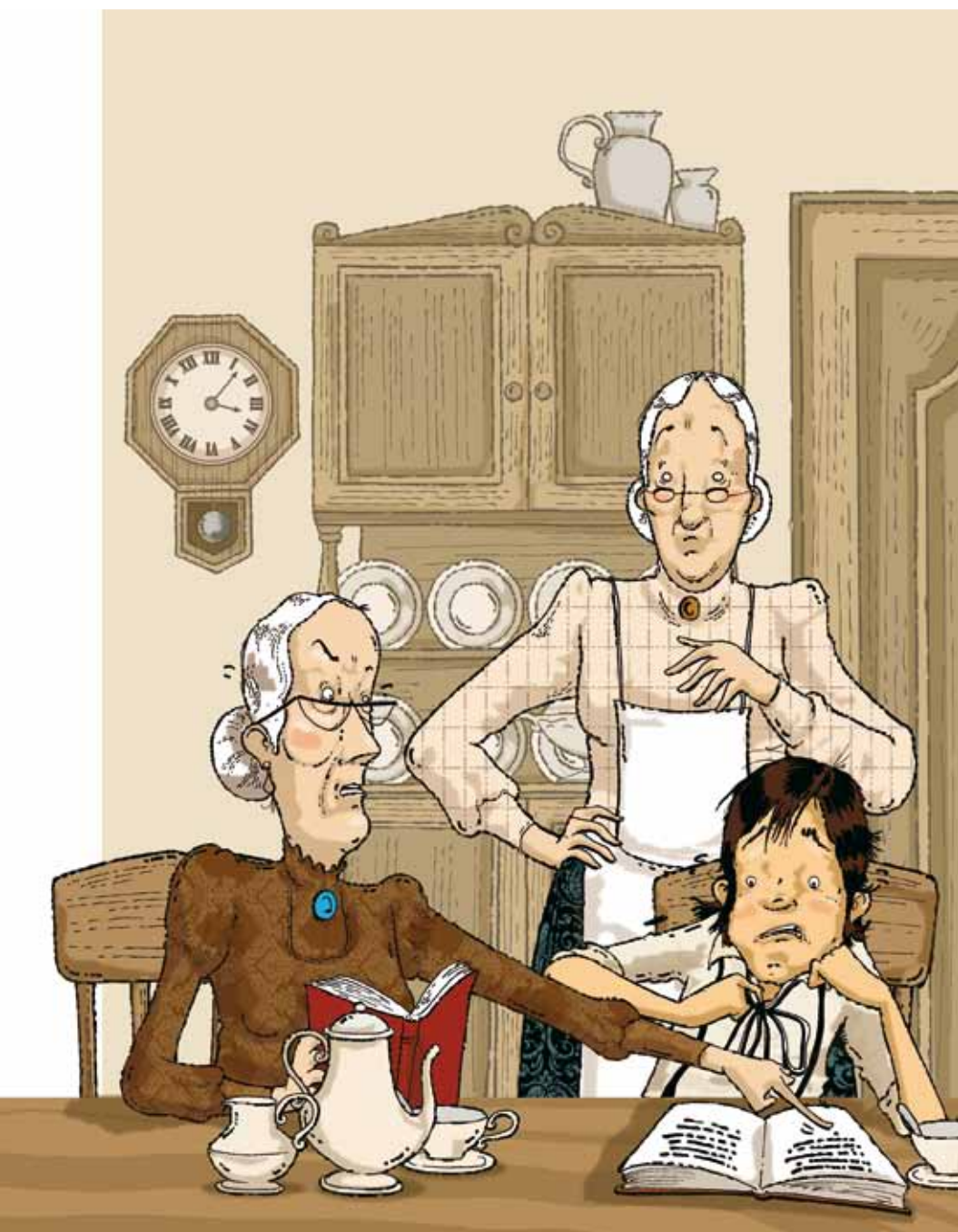
¹ Dòlar: Moneda dels Estats Units que està dividida en cent centaus.

la dona era molt honesta, avorrida i ordenada, i quan no vaig poder suportar-ho més, me'n vaig anar. Em vaig posar els meus vells parracs i el meu barret de palla i vaig tornar a dormir al meu barril de rom, i em vaig sentir lliure i feliç. Però en Tom Sawyer em va venir a buscar i em va dir que volia crear una banda de lladres, a la qual jo podria unir-me si tornava amb la viuda i em convertia en una persona respectable. Així doncs, vaig tornar.

En veure'm, la viuda se'm va abraçar plorant i em va dir «pobre xaiet perdut» i coses semblants. Em va obligar a posar-me roba nova que em feia suar i em molestava. I un altre cop va començar a passar el mateix. La viuda tocava la campaneta per sopar, i hi havies d'anar immediatament. Quan t'asseies, no podies començar a sopar; calia esperar que ella abaixés el cap i xiuxiuegés unes paraules. Després del sopar, agafava el seu llibre i m'explicava coses de Moisès. Al principi m'agradava escoltar-les, però un dia se li va escapar que Moisès havia mort feia molt de temps i em va deixar d'interessar, perquè no sento cap mena de curiositat pels morts.

La seva germana, la senyoreta Watson, una vella prima i soltera que portava ulleres, va venir a viure amb ella i cada dia s'asseia amb mi per ensenyar-me a llegir durant una hora, que se'm feia interminable. Em deia: «No posis els peus aquí, Huckleberry», «Seu ben recte, Huckleberry», «No badallis ni facis el mandra, Huckleberry. Per què no intentes comportar-te com cal?». Després, em parlava de l'infern, que era un lloc molt dolent, i del cel, que és on ella aniria, i em deia que l'única cosa que es feia al cel era cantar i tocar l'arpa tot el dia. Però jo no veia cap avantatge a anar on ella anés; així que vaig decidir no intentar guanyar-me el cel.

Un dia en què tothom ja se n'havia anat a dormir, em sentia tan sol i trist a la meua habitació, que gairebé desitjava

estar mort. Les estrelles brillaven i les fulles dels arbres gemegaven de manera molt llastimosa; un mussol xisclava perquè algú havia mort i un gos bordava anunciant que algú moriria; el vent intentava dir-me alguna cosa secreta, però no podia entendre què era.

Al cap de poca estona, un calfred em va recórrer tot el cos, quan em va semblar sentir el soroll que fan els fantasmes que no poden descansar a les seves tombes. Després, una aranya em pujava per l'espatlla, li vaig donar un cop i va anar a parar a l'espelma i, ràpidament, es va socarrar. No calia que ningú em digués que allò em portaria mala sort; així doncs, em vaig llevar i vaig fer tres voltes al mateix temps que em feia el senyal de la creu al pit; després, vaig lligar un ble dels meus cabells amb un fil per espantar les bruixes. Va passar molta estona i vaig sentir que el rellotge del poble tocava les dotze; tot continuava en silenci, més silenciós que mai.

De sobte, vaig sentir el cruixit d'una branqueta que es partia entre els arbres i un lleu «mèu, mèu!» a baix. «Perfecte!», em vaig dir, i vaig saltar del llit i vaig contestar amb un altre suau «mèu!». Vaig obrir la finestra i vaig baixar al porxo. Després, vaig gatejar entre els arbres i, evidentment, allà hi havia en Tom Sawyer, que m'esperava.